

rozhodnou skutečnost, na čí újmu byl příjemce obohacen. Slova »proti plnícímu« (»gegen den Leistenden«) v § 1431 obč. zák. jest vykládati v nejširším smyslu, tak jako slova »ten kdo dal« (»Geber«) v § 1435 obč. zák. Zákon tu míní toho, kdo omylem platil nedluh k vlastní škodě. V souzeném případě zjistil odvolací soud, že žalobce zaplatil žalovanému na provisi za prodané dřevo 5.000 Kč omylem, nevěda, že žalovaný obdržel provisi již od druhého společníka a že tím byl celý jeho provisní nárok vyrovnán, tedy v předpokladu, že žalovaný nemá na provisích přebráno. Zjistil dále, že žalobci byla tato omylem vyplacená provise 5.000 Kč při likvidaci odepsána. Žalobce touto výplatou utrpěl škodu a žalovaný byl bezdůvodně obohacen, poněvadž již neměl žádný nárok na provisi. Že byla žalobci při likvidaci ona částka neprávem odepsána, žalovaný vůbec netvrdil. »Geber« byl tedy v pravdě žalobce, který ovšem platil za společnost, jež mu však tuto platbu neuznala a srazila, poněvadž jí nebyla povinna. Bylo by protismyslné, by se vrácení oné částky měla na žalovaném domáhati společnost, když ji žádná újma nepostihla. Tento názor podporuje i rozhodnutí čis. 8652 sb. n. s., kde se zdůrazňuje, že záleží na tom, zaplatil-li třetí cizí dluh, jenž — jako v souzeném případě — nebyl po právu.

### Čís. 11224.

**Pro vysvědčení požadované v § 80 čis. 3 ex. ř. není předepsána určitá forma; stačí, má-li vysvědčení obsah naznačený v tomto předpisu.**

Smlouvou mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925, vyhlášenou pod čis. 5 sb. z. a n. na rok 1926, jest výslovně zaručena vzájemnost pro případy uvedené v čl. 3 čis. 1 a 2 smlouvy.

Otázku, zda exekuce na základě cizozemského exekučního titulu byla povolena právem, či neprávem, lze k rekursu přezkoumávati jen na tom podkladě, který byl po ruce soudu povolujícimu exekuci. Námitky, jež neplynou z předložených listin a jež odporují jasnému doslovu státní smlouvy, lze uplatniti jen odporem podle § 83 ex. ř., který lze podati podle tohoto zákonného ustanovení, jde-li o porušení vzájemnosti, kdykoliv, nikoliv jen ve lhůtě čtrnáctidenní.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R I 717/31.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku vrchního soudu ve Varšavě. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Vymáhající strana opřela exekuční návrh o rozsudek nejvyššího soudu ve Varšavě, tedy o cizozemský titul exekuční, jímž povinná strana byla odsouzena zaplatiti vymáhající straně útraty sporu 1.163 zl. Rozsudek ten jest opatřen doložkou právoplatnosti a vykonatelnosti. Podle čl. 3 smlouvy mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925, uveřejněné pod čis. 5 sb. z. a n. r. 1926 v případě, byl-li žalobce, jenž podle čl. 2 této smlouvy

jest osvobozen od složení jistoty, odsouzen soudy jednoho ze smluvních států k náhradě útrat sporu, bude i toto rozhodnutí vykonatelné na území druhé smluvní strany podle předpisů o vykonatelnosti cizích rozsudků. Že jest podmínkou této vzájemnosti v republice Polské, že vymáhaný nárok musí zníti na měnu polskou, poněvadž prý polská republika a polské soudy nepřipouštějí zažalovati a vymáhati nároky v jiné měně než polské, a že důsledkem toho v Československé republice vymáhání nároků určených ve měně polské jest pokládati za nepřípustné, nelze ze smlouvy vyvoditi, poněvadž čl. 3 této smlouvy nemá toto obmezení. Jest proto jen zkoumati, zda jsou splněny předpoklady § 80 ex. ř., za nichž při zaručené vzájemnosti exekuce na základě cizozemského titulu exekučního může býti povolena. Stěžovatelka vytýká jen nedostatek § 80 čís. 3 ex. ř., ježto rozsudek cizozemského soudu není opatřen přesnou doložkou, že nález není podle práva platného pro polské soudy již podroben opravnému prostředku, jenž by stavil vykonatelnost. Výtka tato není opodstatněna, neboť rozsudek jest opatřen doložkou, že vyhotovení jeho jest právoplatné a vykonatelné, což má, ano jde o nález poslední soudní stolice, týž smysl a význam jako potvrzení, předepsané v § 80 čís. 3 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Stěžovatelka namítá, že exekuce neměla býti povolena, ježto prý rozsudek vrchního soudu ve Varšavě nemá úřední (soudní) vysvědčení předepsané v § 80 čís. 3 ex. ř. Než výtka je bezpodstatná. Pro vysvědčení požadované v § 80 čís. 3 ex. ř. není předepsána určitá forma. Stačí proto, má-li vysvědčení obsah naznačený v tomto zákonném předpisu, z něhož jest patrné, že rozsudek nepodléhá opravnému prostředku, stavícímu vykonatelnost, což z doložky připojené k rozsudku jasně vyplývá. Dále má stěžovatelka za to, že tu není vzájemnosti požadované v § 79 ex. ř. Než smlouvou mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1926, vyhlášenou pod čís. 5 sb. z. a n. na rok 1926, jest výslovně vzájemnost zaručena pro případy uvedené ve čl. 3 čís. 1 a 2 smlouvy; že jde o případ čl. 3 čís. 1, správně dovedl rekursní soud. Pokud stěžovatelka přes toto ustanovení smlouvy tvrdí, že tu není vzájemnosti, nelze k tomuto jejímu tvrzení přihlížeti v rekursním řízení, ježto otázku, zda exekuce právem, či neprávem byla povolena, lze podle § 82 ex. ř. přezkoumávati jen na tom podkladě, který byl po ruce soudu povolujícímu exekuci, tudíž jen podle předložených listinných dokladů (srov. motivy k § 83 ex. ř.) a s hlediska platných státních smluv. Námitky, jež neplynou z předložených listin a odporují jasnému doslovu státní smlouvy, lze uplatniti jen odporem podle § 83 ex. ř., který lze podati podle tohoto zákonného ustanovení, jde-li o porušení vzájemnosti, kdykoliv, tedy nikoliv jen ve lhůtě čtrnáctidenní.